

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић
Живи свет прича

Ова књига говори о начину на који приче живе. Писац оживљава свет прича, оне постају живе, са људским особинама, показују емоције.

Главни ликови су приче као и њихови јунаци. Они воде занимљиве расправе како да прича помогне јунаку или јунак причи. Кад решења нема, умеша се писац. Оно што ми се посебно допало је то што писац дозвољава читаоцима да и они учествују у разним догађајима. Такође ми се допао занимљив и јединствен начин на који је приказан и оживљен свет прича. Занимљиве су све приче, али ако бих морала да издвојим једну, биће то прича „О једној размаженој причи“:

„Прича: Не смета ми вук, него ти смета што је тај вук добио буве.

Ја: Па добро, ништа страшно. За вукове није необично да имају буве.

Прича: Како ништа страшно?!

Буве су у крзну, крзно је у вуку, а вук је у мени. То је исто као да и ја имам буве. Ужасно!“

Смејала сам се овој причи и њеном проблему. Тачке и зарези личили су јој на буве, па јој је писац помогао да се реши свог јунака. Како то иначе буде са размаженима, на крају је тражила назад свог јунака, пошто без њега не постоји.

Књига је врло занимљива и научила сам да дружење с причама не мора да буде заморно. Трагала сам за причом која се зове „Прича која бежи“, смејала се оној која не зна да заврши саму себе, којала док сам читала „Алергичну причу“, помислила на то да ли и мој зид мене разуме и зевнула пар пута читајући причу која зева. Због свега тога препоручила бих ову књигу свима.